

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 36/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Davidom Vöröšom, advokátom, Landererova 8, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/33/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2025 opakovane domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v označenom konaní. Navrhuje prikázať správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznať mu finančné zadostučinenie 2 800 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľ podal 22. júla 2023 na správnom súde správnu žalobu vo veciach správneho trestania podľa § 194 a nasl. Správneho súdneho poriadku týkajúcu sa preskúmania rozhodnutia správnych orgánov o uložení pokuty 500 eur za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo 14. decembra 2023. Sťažovateľ doručil repliku 7. januára 2024.
3. Sťažovateľ podal 4. augusta 2024 a následne 27. novembra 2024 sťažnosti na prietahy. V oboch prípadoch bola sťažnosť predsedníčkou správneho súdu vyhodnotená ako nedôvodná.
4. Dňa 2. apríla 2025 podal sťažovateľ (v poradí prvú) ústavnú sťažnosť v tej istej veci, ktorá smerovala proti postupu správneho súdu v označenom konaní. Uznesením sp. zn. IV. ÚS 150/2025

z 8. apríla 2025 (ďalej len „predchádzajúce uznesenie“) ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Toto nadobudlo právoplatnosť 14. apríla 2025.

5. Sťažnostná argumentácia spočíva v tvrdenom porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru zbytočnými priet'ahmi správneho súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ poukázal na celkovú dĺžku napadnutého konania ku dňu podania ústavnej sťažnosti (2 roky a 4 mesiace) a zrekapituloval jeho doterajší priebeh. Posledným procesným úkonom správneho súdu bolo odoslanie repliky sťažovateľa žalovanému 23. januára 2024. Vo veci dosiaľ nebolo nariadené pojednávanie. Podľa sťažovateľa ide o vec priemernej zložitosti, pričom žaloby vo veciach správneho trestania predstavujú bežnú agendu prerokovávanú všeobecnými súdmi. Sťažovateľ tvrdí, že on svojím postupom nezapríčinil priet'ahy v konaní, ktoré boli spôsobené výlučne nečinnosťou a neefektívnym a nesprávnym postupom správneho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k svojej aktuálnej ústavnej sťažnosti síce priložil splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), avšak toto splnomocnenie (bez uvedenia dátumu, pozn.) bolo vystavené pre zastupovanie vo veci sťažnosti podľa čl. 127 ústavy voči porušovateľovi, ktorým je Okresný súd Prievidza v bližšie nešpecifikovanom konaní.

9. Na základe uvedeného ústavný súd mohol odmietnuť sťažnosť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. V záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd však ústavný súd preskúmal prítomnosť aj iných dôvodov, ktoré by odôvodňovali odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, resp. preskúmal neprítomnosť iných dôvodov odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, keď by bolo možné uvažovať o výzve sťažovateľa na odstránenie už uvedeného nedostatku ústavnej sťažnosti. Ústavný súd však v záujme procesnej ekonómie a s prihliadnutím na výsledok predbežného prerokovania sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 246/2022). Ústavný súd tiež akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 600/2017, IV. ÚS 513/2020, III. ÚS 638/2017). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania. Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú (rozsudok ESLP vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, sťažnosť č. 7984/77, bod 37; Marcela Chlebovičová proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESLP z 8. 11. 2005, č. 64032/00).

12. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia uplatneného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (IV. ÚS 172/2020).

13. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných priet'ahov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, keď by mala byť tá-ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá (I. ÚS 61/98, III. ÚS 470/2024). Ani právna úprava týkajúca sa správnej žaloby vo veciach správneho trestania podľa Správneho súdneho poriadku exaktne nestanovuje lehotu na rozhodnutie správneho súdu.

14. V posudzovanom prípade napadnuté konanie trvá od júla 2023 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (2. decembra 2025) jeho dĺžka (2 roky a 4 mesiace) nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Predmetom konania je prieskum právoplatného rozhodnutia správnych orgánov o uložení pokuty 500 eur za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Hoci teda ide o sféru správneho trestania (spadajúcu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru do konania o trestnom obvinení), výška pokuty determinujúca intenzitu zásahu do subjektívnych práv sťažovateľa má za následok, že ústavný súd správne súdne konanie nevyhodnotil ako konanie vyžadujúce prednostné vybavenie. Nejde pritom o konanie, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie.

15. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania do podania ústavnej sťažnosti predstavuje 26 mesiacov. Takúto dĺžku vo všeobecnosti nemožno hodnotiť ako extrémne dlhú, resp. ako nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V rámci označenej doby v konaní, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie, nebol postup správneho súdu optimálny, avšak zo zisteného skutkového stavu nemožno dospieť k záveru o jeho absolútnej nečinnosti.

16. Ústavný súd konštatuje, že napriek označenému obdobiu nečinnosti správneho súdu dĺžka napadnutého konania je doteraz *prima facie* ústavne akceptovateľná, a preto ústavný súd ústavnú

sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu